

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο Άλφόνσος Δωδέ στο γραφείο του, κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Θα ήταν ως μισή ώρα, που έβριζε βόλτες μοναχός, άπάνω—κάτω, στις πλάκες του σταθμού, περιμένοντας το τραίνο. Έκείνη τη στιγμή, ο σταθμός ήταν άκομα έρημος. Κ' οι γλάσιοι των ήλεκτρικών, καθώς ήταν αναμμένοι στη σειρά, κτηνωπιά κι' αζήνητοι, είχαν κάτι το βαθύ και πένθιμο, σά'ν' άγρονόουσαν γλώσσά σε νεκρό —Ένα νεκρό που δέν έπείχε ποφθένα, αλλά που τόν περιμένα να φθεί, σέ λίγη ώρα....

Κάτιντζε νεφρικά, μασώντας την άζρη του τσιγάρου του. Έβριζε ψυχραδίτσα. Είχε ανασηκωμένο το γυαλάκι του σακχαλαίου του, κι' έπαιζε, γιά να ζεσταθεί, τα δάχτυλά του στις τσέπες.

Σέ κάθε γύρισμα της βόλτας, τα μάτια του έπεφταν άπάνω στις γραμμές του τραίνου, που γυάλιζαν στά φώτα, κανονικές και ζωνές, δίνοντας την άσθησι μιιάς απερίτρουδης και θλιμμένης άγωνίας, γιά μιιά συνάντηση που δέν θα λάβει χώρα, γιά κάποιο χωρισμό άνεπιάνω-θωτο —γιά κάτι που δέν πρόκειται να γίνει κι' άς χριέται όλ' η ζωή μας άπ' αυτό!

Σέ λίγο, ό σταθμός άρχισε να γιομίζει κόσμο. Τα καρτωτάκια άρχισαν να κελούν άπάνω στο πλακόστρωτο, και ν' άντηθούν βαρια και βροντερά. Κι' αυτό του ήταν σά μιιά ανακουφισι, ένα ξαλάφισμα στο βάρος που του πλάκωνε την άδεια και σφιγμένη του καρδιά. Τό θέματα των άνθρώπων, που μαζεύνονταν, παφές—παφές, κάτω στο ήπιοστεγο, του άπασχελούσε τό μυαλό, τόν έβριζε να λημονει την πίσυρα του, τού ξανάδινε τό θάρρος της ζωής....

Στάθηκε σέ μιιά άζρη και κοιτούσε.

Και κάθε φορά που άκουγε κάποιον κρότο μηχανό, γύριζε τό κεφάλι, μονομιάς, νομίζοντας πως έβριταν τό τραίνο. Μά πάντα ήταν κάποιο αιώτηκιντο, κάποιο λειοφορεσι που περνούσε, κι' έτσι τόν ξαναπαθές, άδελά του, μιιά φοβερή άνεπιανω-νησία.

Άρχισε πάλι να βαδίζει μέσ' στον κόσμο, κάνοντας λώξες, να μην πέσει στους άνθρώπους, άνάθοντας τόν άπάνω σ' άλλο, τό ταυγάμα, παρμερίζοντας μπροστά του καρτωτάκια, τα φορτωμένα βαλιτζές και μπαουλά, σιχώντας να μάτια στο ρολόι —τό μεγάλο ρολόι του σταθμού, που ό δείχτης του σφεδόν άνανητούσε, και προχωρούσε, θάρρος, με δυσκολία.

Άκουσε ξαφνικά τη λέξη: «καθυστέρησι». Ήν ειπε κάποιος που περνούσε βιαστικώς, σέ κάποιον άλλον, που, άπ' τη στολή του, κι' άπ' τα

σειρήνια στο πλάιό του, έδειχνε πως ήταν ό σταθιαόρησι. Θέλησε να ρωτήσει τι συμβάνει, αλλά μετάπισσε άμέσως, και έντόσσε τ' αντί του στις κουνέτες, προσπαθώντας, άπ' τις σόρπιες φράσεις, να βγάλει κάποιο νόημα, να κατατοπισθεί.

Κανέννας δέν τόν πρόσεξε, τόν συναγεμένο πλήθος. Μονάχα, μιιά μαυροφρεμένη γυναικούλα, καθισμένη άπάνω σ' ένα μπόγιο, τόν ρώτησε, καθώς περνούσε δίπλα της, γιά την ξαφνική άγρονόρησι.

Σήκωσε τούς ώμους, χωρίς να πει κουνέντα. Κι' όμως ήθελε τόμα κι' αυτός να μάθει, και δέν τόλμούσε να πάει να ρωτήσει, επειδή φοβόταν μιιάν άπόκριση. Φεβόταν μην τού πούν, άμα ρωτούσε, πως αυτό τό τραίνο που περιμένα, δε θάβριταν ποτέ. Πώς είχε κάποιο σήγχιση στο δρόμο, και τό τραίνο δε θα 'ρχότανε ποτέ!...

Κ' η καρδιά του άρχισε να τρέμει. Όμως, όλος εκείνος ό κόσμος που περιμένα —αυτό τό μωρασμα της άγωνίας μ' άλλους— τόν παρηγορούσε μυστικά.

Κ' επιτέλους άγνιζε τό τραίνο.

Φάνηκε άγρο, γιομάτο φώτα. Φάνηκε πρós τα πέρα του σταθμού,

γλυστρώντας ήπουλα άπάνω στις γραμμές, προχωρώντας με μιιά κίνηση μοιραία, και, μιιά, με κάποια άπορία, που τό καρτερούσε τόσος κόσμος.

Κι' ό κόσμος όλος άρχισε άμέσως να σαλεύει, να συγκινητρώνεται άπ' όλες τις μεριές, να πλημμυρίζει τη μεγάλην άποβάθρα.

Και τό τραίνο σταμάτησε μπροστά του.

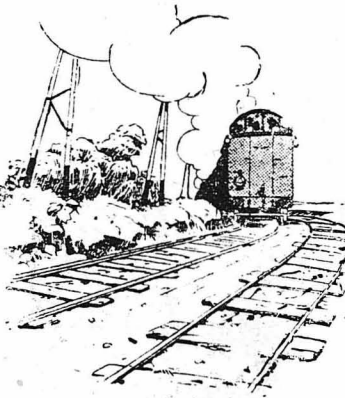
Έκαμε να τρέξει και' άπάνω, αλλά καρτεήθηκε, και στάθηκε στην άζρη. Ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Έβλεπε τό πλήθος να στριμώνεται, να μιανωγοβαίνει, να ξεγυρνάται παντού —κι' ένιωθε πως δέν πρέπει να βιαστεί, πως έπρεπε να περιμένα κάποιον, άν ήθελε να βρει ό,τι ζητούσε.

Κ' ένιωθε που ζητούσε δε φωνόταν.

Κρατούσε με τό χέρι του πούτρεμε τα γυαλιά του και τα μάτια του κοιτούσαν τούς άνθρώπους, έμψυχαν τ' άγνώστα και ξένα προσώπα τους, ψηλαφούσαν τα χαρτωτησιακά τους, έρευνούσαν την περπατησιακά τους.

Τίποτε....

Τότε, η άγωνία του, πήρε σχεδόν τις διαστάσεις τρέλλας. Άρχισε να τρέχει πρós την έξοδο, παρατηρώντας έναν—έναν όποιον έβγα-

Τό τραίνο ξανασφύριζε κι' άρχισε να φεύγη...

